तत्र क्षिप्ता मुहूर्तेन हस्तत्रयमवर्धत ॥ १९ ॥
न म एतदलं राजन् सुखं वस्तुमुदञ्चनं ।
पृथु देहि पदं मह्यं यत् त्वाहं शरणं गता ॥ २० ॥
तत आदाय सा राज्ञा क्षिप्ता राजन् सरोवरे ।
तदावृत्यात्मना सायं महामीनो ऽन्ववर्धत ॥ २१ ॥
नैतन्मे स्वस्तये राजन्नुदकं सलिलौकसः ।
निधेहि रक्षायोगेन ह्रदे मामविदासिनि ॥ २२ ॥
इत्युक्तः सो ऽनयन्मत्स्यं तत्र तत्राविदासिनि ।
जलाशये संमितं तं समुद्रे प्राक्षिपज्झषं ॥ २३ ॥
क्षिप्यमाणस्तमाहेदमिह मां मकरादयः ।
अदन्त्यतिबला वीर मां नेहोत्स्रष्टुमर्हसि ॥ २४ ॥
एवं विमोहितस्तेन वदता वल्गुभारतीं ।
तमाह को भवानस्मान् मत्स्यरूपेण मोहयन् ॥ २५ ॥
नैवंवीर्यो जलचरो दृष्टो ऽस्माभिः श्रुतो ऽपि वा ।
यो भवान् योजनशतमह्नाभिव्यानशे सरः ॥ २६ ॥
नूनं त्वं भगवान् साक्षाद्धरिर्नारायणो ऽव्ययः ।
अनुग्रहाय भूतानां धत्से रूपं जलौकसां ॥ २७ ॥
नमस्ते पुरुषश्रेष्ठ स्थित्युत्पत्त्यप्ययेश्वर ।
भक्तानां नः प्रपन्नानां मुख्यो ह्यात्मगतिर्विभो ॥ २८ ॥
सर्वे लीलावतारास्ते भूतानां भूतिहेतवः ।
ज्ञातुमिच्छाम्यदो रूपं यदर्थं भवता धृतं ॥ २९ ॥
न ते ऽरविन्दाक्ष पदोपसर्पणं मृषा भवेत् सर्वसुहृत्प्रियात्मनः ।